

se spremenili v kakošno žival ali rastlino, in so se mogli po svetu klatiti ali drugači terpeti, dokler jih ni kdo rešil. Kjer ste dvé veji enega ali dvéh drevés se vkup stikale in se ribale, da se je slišal kak glas (cvilenje), so mislili, da je tam duša zakleta; ako se je mogla ena veja na en hip presekati, je bila duša rešena. Ako je pès gos v gobcu nesel in jo tergal, so pripovedovali, da v gosi tiči kakošna duša prekleta. Tedaj so psu gos vsikdar vzeli. Lése nikdar niso započili, ker so menili, da bi zatega voljo duša terpela, ktera je v léso prekleta.

Naši preddedje so verovali tudi na mavje. Mavje so bile duše brez kersta umerlih otrok. Te so se morale po svetu klatiti in veliko terpeti. One so posebno čertile ogenj. Ponoči jih je velika množica po zemlji letala; ako so pa na ogenj naletele, so ga ugasnile in čisto razberskale. Tudi so priletele, ako je kdo ponoči žvižgal, in so ga z velikim strahom in grozo utešile. Ako se je mavje na sleme hrama usedlo, je sleme prašalo. Glas teh duš pa je bil kakor javkanje malih otrok.

Kdo ne vidi na prvi hip, da vraže te izvirajo iz paganskih časov in da so enake vražam tudi družih ljudstev. Ni čuda tedaj, da še dandanašnji se pripovedujejo pravlice, polne tacih abot. One so nam živa priča basnoslovja tadanjega in so nam zatega del zanimive, ker nam razodevajo dogodivšino razvitja in omike Slovincov.

Koloman Mulec.

Novičar iz raznih krajev.

Vdove in otroci takih zdravnikov in strežnikov, kateri so v službi pri kolero umerli, imajo po cesarskem sklepu predpisane penzije, provizije in pripomočke za izrejo otrok tudi takrat dobiti, če omenjeni zdravniki ali strežniki bolnikov še niso bili deset let v cesarski službi in se skaže, da so umerli za kolero ali tudi za kako drugo boleznijo zato, ker so bili pridni v službi zoper to kugo; ravno ta milost pa zadene tudi vdove in otroke takih zdravnikov, kateri niso poprej bili v cesarski službi, ampak so le ob kolero od cesarske gosposke v službo poklicani bili in v ti službi umerli. — Sliši se, da deželno poglavarstvo primorskih deželá našega cesarstva se bo nekako premenilo, namreč, da vse Primorje avstrijsko sebo zedinjeno postavilo pod višje poveljstvo svetlega nadvojvoda Ferdinanda Maksa kot nadpoveljnika mornarstva cesarskega. — Presvitli cesar so ukazali, naj se med tiste kmete na Českem, ktere je letos toča naj huje poškovala, razdeli 15.000 gold. — Iz Marskega in Českega se sliši, da je bila v nekterih krajih unidan taka slana, da je posmodila večidel krompirja. — Za nesrečnike, katerim je povodinj na Francozskem toliko škode napravila, so nabrali do 4. t. m. že čez 5 milijonov frankov. — Po vradnem naznanilu je francozka armada od tistega dneva, ko se je vpervič na ladijah na Turško pripeljala, noter do tistega časa, ko je bil mir podpisan, zgubila v vsem skupaj v rusovski vojski 62.492 ljudi, med kterimi 1284 oficirjev, 4403 podoficirjev in 56.805 prostakov. V ravno tem času je zgubila v Algerii 5246, na Laškem 1088, na izhodnem morji 1059, domá na Francozskem pa 13.633 ljudi, — tedaj šteje od 1. maja 1854 noter do 30. sušca 1856 v vsem skupaj 83.520 mertvih. — Francozki vojskovodja Pelissier je ta teden zapustil bojišče v Krimu; v Marsilji mu bojo mestnjani napravili slovesen obed, h kteremu bo povabljeno 1400 do 1800 gostov. — Cesar Napoleon je zavolj protina (putke) v toplicah plombierskih. — Sliši se, da namesto knezov Ghika in Stirbej-a, dosedanjih gospodarjev Moldave in Valahije, kterih vladstvo je steklo 1. dan t. m., je turška vlada postavila kajmakane kot začasne oskerbnike podonavskih knežij. — Iz Sarajeva se piše „kat. listu“, da je ondašnja katoliška cerkev v veliki nevarnosti; že več kot en mesec jo morajo ponoči stražniki (nizami) varovati, da je ne sožgejo Turki. Nedavnej

kar je prišel znani Skender paša (grof Ilinski) v Sarajevo, in sliši se, da tudi Omer paša ima z armado tje priti, da jo bo odtod proti Černigori udaril. — Car rusovski je po naj novešem ukazu pomilostil tudi begúne iz zahodnih gubernij od leta 1830 in 1831; vsak zamore brez kazni se domú verniti. — Gotovo je nek tudi, da sv. oče papež bojo prizanesli vsem, ki so se kakega političnega pregreška ukričili. — Govori se, da na pismo, ktero ste angležka in francozka vlada napolitanski poslale in v kterem se ti vladi resno priporočajo mnogotere prenaredbe v njenem gospodarstvu, je odgovorila napolitanska vlada, da kratko in malo ne poslušá ona nobenega sveta in da nihče nima pravice, se utikati v njene domače zadeve. Ako je to res tako, bote omenjene vladi berž ko ne druge strune napéle in nemogoče ni, da prijadra enega dné anglo-francozko brodovje v okolico napolitansko. — Pravijo, da gré sedaj tudi za to, kdo bo nasledoval gerškega kralja Otona, ker on nima nobenega otroka, njegov brat Adalbert pa noče spolniti tistega pogoja, po kterem se vsled postavnega nasledstva zamore kralj na gerški prestol vvesti, namreč da noče prestopiti h gerški veri; govori se namesto njega od družega sina kralja belgiškega: grofa flanderškega. — V Giurgevu so se sperli neki avstrijski in francozki vojaki; kjer je v tem razporu francozsk vojak vstreljen bil, se je berž iz Bukurešta v Giurgevo podala komisija avstrijsko-francozka, ktera ima ostro preiskati vzrok in krivdo te prigodbe. — V Monakovem ima nek letos biti zbor mnozih vladarjev; kterih pa, kadaj in zakaj, se še ne vé; morebiti je pa še vsa novica le prazna pravlica. — Zmiraj očitniše je, da minister Palmerston Sardince, ko so začeli od prenaredbe Laškega velik hrup gnati, je le spet za nos vodil, ker sedaj se že sami domači angležki časniki norčujejo o teh domišljajah, iz kterih je očitno, da so prazno slamo mlatili. Ako se cesar Napoleon ne zedini z Angleži, ne morejo ti sami nič opraviti; od Napoleona pa se vé, da ne bo podkuril na Lašken plamena, ki bi mu utegnil domá hišo zažgati. — H koncu še nekaj, kar bi bilo smešno, ako bi ne bilo tako strašno grozno. Neki 70 let star mož na Dunaji je svojo 72 let staro ženo zaklal, s ktero je 30 let mirno in dobro živel, — in zakaj? — pravijo: iz ljubosumnosti!

Zakriti ničesa ne moremo.

(Serbska národna.)

Ljub'la se dva draga na livadi,
Mislita, da nikdo ju ne vidi.
Pa ju gleda zeléna livada
Ino čedi beli ju izdaja,
Čeda pravi svojemu pastirju.
Pastir pravi na poti potniku,
Potnik pravi na vodi veslarju,
Veslar pravi orehovi ladji,
Ladja pravi studeni vodiči,
In vodica materi dekliški. —
Dekle lepo tega nejevoljno:
„O livada, da b' se posušila!
Bela čeda, volki te poklali!
O pastir, da Turci b' te umorili!
O potnik, da b' ti noge vsahnile!
Da, čolnar, te voda bi odnesla!
Lahka ladja, v ognji da b' zgorela!
In vodica, ti b' ga pogasila!“

Pogovori vredništva.

Gosp. J. N. v B.: Ne iz Gorice, ampak iz Reke je v 4. listu l. N. natisnjeni slovstveni pomenek zastran „bodem“ itd. — Gosp. J. E. v K.: Muzeju namenjeno kamenje in starinski dnar obderžite tako dolgo, dokler gosp. D. v K. ne pride. — Gosp. J. B. V. v C.: Pesmica Vaša „Km. ves.“ je poskušnja na depolna, za natis pa še ni.

Milodari za Blejčane. Gosp. fajmošter M. Kogovšek iz Šmartna pod Šmarno goro in nekteri njegovih faranov 3 fl. za gospodarje, 1 fl. za posle. — Gosp. J. Teran, kaplan v Jelšanah, 1 fl.